

Tiens, 16 rokov, Klokočov

Vesmírny zázrak

Všetci sedeli okolo stolov a pozorne počúvali. Ja som tam sedel s nimi, ale vôbec som nevnímal, o čom hovoria. Kopa driny, ktorú som tu odpracoval, ma vystrelila do popredia, viem, že jeden z tých dvoch, čo vyberú, budem ja. Prišiel riaditeľ, trošku sa upravil, prepánajána, žeby hrozne vyzeral, to sa pri takejto významne slávnostnej chvíli nesmie stať. Odkašľal si ako správny rečník a rieknul do mikrofónu: „Vážení spolupracovníci a milí hostia! Chcel by som vás srdečne privítať pri tejto významnej chvíli vyhlásenia výsledkov. Všetci ste už nedočkaví, takže to už nejdem naťahovať.“ Nadýchol sa a vyhlásil: „V rámci nášho vesmírneho programu ANGUS pošleme do vesmíru dvoch astronautov, ktorí budú ako prví preskúmať nové planéty v galaxii Wonder I. Bude to obrovský krok pre našu existenciu a ľudstvo všeobecne.“ A že vraj to nejde naťahovať.

„Týmito „vyvolenými“ sú Danny Houges...“ Ľudia začali tleskať. Jeden z organizátorov ma posunkom zavolať na pódium vedľa riaditeľa. Tváril som sa prekvapene. Teda snáď som sa tváril prekvapene. „A Lily Abbyová.“

Akési dievča, ktoré som ešte jakživ na výcvikoch nevidel, vstalo a vystúpilo na pódium vedľa mňa. Dievča? Niežeby som mal niečo proti dievčatám, ale...dievča? Na výcvikoch som bol zvyknutý pracovať v mužskom tíme s tým, že sa na nich aj v nebezpečných a ťažkých situáciách môžem spoľahnúť. Ale zvládne to vôbec dievča vo vesmíre?

Po vyhlásení sa začala zábava. Aj ja som sa kedysi chcel zabaviť, ale teraz som bol krajne nervózný. Dúfal som, že ako druhého pošlú Eda, ale ten teraz hľadel smutne do neznáma. Išiel som k nemu, nech na to kašle, ešte budú miliardy takýchto misií, lenže vtom som niečo započul. Z rozhovoru Lily a riaditeľa. „No ja neviem, možno...“ hovoril jej tenký hlások riaditeľovi. „Povedal som, vyhlásil som. A nemôžem to vrátiť späť. Choď už spať, zajtra ťa čaká ťažký deň.“

Nechápal som, čo sa to udialo. Ale hlavne som tým nechcel zaťažovať svoju hlavu, najmä pred zajtrajškom.

Druhý deň bol mojím osudným. A isto doživotne. Nehovorím o väzení, ale o tom, ako nás vo vesmírnom plavidle vystrelili do univerza. Raketa letela ako bláznivá, motory duneli a isto sa na celé divadlo dívalo skoro celé ľudstvo. Oni boli nadšení, no ja som so strachom zvieral sedadlo, isto by som ho bol aj celé vytrhol, keby sa neozval hlas vedľa: „Bojíš sa?“ Tak som sa pustil, nie som žiaden strachopud. Aj keď do istej miery som sa urazil. Lily bola pokojná a mňa tu div nekleplo.

No keď sme sa konečne dostali mimo atmosféru a oddelil sa náš ručne riadiaci modul od zvyšku rakety, konečne som pochopil tú neuveriteľnosť situácie, v akej som sa nachádzal. Vesmír. Planéty. Zem, ktorá sa tak veľmi vzdalovala, že z nej napokon ostala len maličká bodka. A potom úplne nič. „Už si v pohode?“ ozvala sa Lily. Nemal som chuť sa s ňou rozprávať, ale čo som mal robiť. Musel som spolupracovať: „Hej. A ty?“ „Samozrejme,“ odvetila sebaisto. Nebola taká, ako včera na vyhlasovaní. Akoby mi tu podhodili jej dvojníčku. „Môžem prebrať riadenie?“ opýtala sa. „Nie,“ sucho som odvetil a schmatol ovládač k prístrojovým doskám. Musel som to spraviť, čo ak by to nezvládla? Dostali sme sa do galaxie Wonder I. Nezmapovaná oblasť. Našou úlohou bolo zaznačiť do mapy čo najviac planét a hviezd, jednoducho všetko, čo tu naše oko zazrie.

Už zďaleka ma upútala jedna planéta, ktorá bola taká žiarivo žltá, až mi vypaľovala zrak. Nasadil som si ešte jedny malong okuliare navyše. Urobila tak aj Lily. Prstom som prešiel po drsnom povrchu látky, ktorá dostala názov po spoločnosti, v ktorej každý deň nasadzovali svoje životy nevinní pracovníci. Zmes platiny a uhlíkového štiepku sa ťažila v hlbokých baniach, kde teplota presahovala únosné miery. Výsledok sa mi zračil na očiach ako čierna vrstva, ktorá ma mala chrániť pred smrtiacim hviezdny žiarením. Lenže niektoré okuliare mali poškodenia, ktoré bolo temer nemožné zistiť pri výrobe. Moje oči začali neskutočne páliť, až som mal pocit, že sa mi roztopia očné bielka. Nemal som na výber, môj podomácky vyrobený projekt na jednu z fiktívnych misií ma zachránil. Na zlomok

sekundy som zažil ten pocit hrdosti. Nasmeroval som modul k planéte, ale keď som prišiel bližšie, bál som sa pristáť, pretože bola celkom neprebádaná. Prikázal som Lily, nech nachystá jedného z robotov, nápadne sa podobajúcemu tomu z príbehu Wall – e a zhodil som ho na planétu. Ved' bol vyrobený z najodolnejších materiálov a keby by mi nebol odoslal signál, v živote by som ani nohou nevkročil na takú planétu. Robot nám pozbieral všetky informácie behom pár minút a nakoniec sa rozhodlo, že môžeme vyraziť.

Pristál som a otvoril dvere. Planéta mala žltú piesočnú zem ako na Mesiaci a ja som v nej zanechal hádam prvé ľudské stopy. „Počkaj, idem za tebou,“ volala na mňa Lily. „Nie, ostaň v module,“ povedal som jej. Predsa len, spravil som len pár krokov a mohlo sa stať čokoľvek. „Prečo mi neveríš?“ nechápavo vyriekla Lily. „Lebo ťa vôbec nepoznám a ešte som s tebou nepracoval. Ani nechápem, prečo ma sem vybrali.“ Pravda bola, že som tomu nechápal až teraz. „Každý astronaut by mal vedieť spolupracovať s kýmkoľvek,“ začala, „A ja taktiež nerozumiem tomu, ako je možné, že si tu, keď už od začiatku máš takú skvelú náladu.“ Super, nepreskúmali sme zatiaľ ani zrnko piesku a už sa pomaly celá misia rúti.

Našiel som robota a vypol som ho. Roboty majú len obmedzený režim, nevydržia celé veky. Zabudol som vrecúška v kabíne, ale rozhodol som sa ich využiť pre zmenu situácie. Prišiel som k modulu, aby ma bolo lepšie počuť cez mikrofón a povedal som: „Hej, Lily, počuj, zabudol som v kajute vrecúška, mohla by si mi ich priniesť?“ Nič sa neozvalo. „No tak, netrucuj a pod' mi pomôcť.“ Ale stále žiadna odpoveď. „No dobre, prepáč mi a prosím, vážne, dúfam, že dobre počuješ, že prosím, prosím ťa, mohla by si mi pomôcť?“ Pekne som jej to vyhláskoval. A čuduj sa svete, zabralo to. Otvorili sa dvere a z nich vyskočil druhý astronaut. „Áno, dobre počujem. Nech sa páči, tu máš tie vrecúška,“ povedala stále nahnevaným tónom, aj keď už trochu miernejšie. Prosím pekne, tak toto sú moje problémy na opustenom mieste vo vesmíre.

Nazbierali sme niekoľko tuctov vzoriek pôdy z rôznych miest. Zaujímavé bolo to, že táto planéta sa tak veľmi podobala Mesiacu, okrem tej žltej farby, až ma to desilo. Možnože sme naozaj narazili nie na planétu, ale na maličký mesiac niektorej väčšej planéty. Ešte to vypočítam pomocou špeciálneho prístroja, aby som to celkom upevnil ako fakt. „Ako by si ju pomenoval?“ znenazdajky sa opýtala Lily. „Ja neviem...Žltáčka?“ Zasmiala sa: „Konečne ťa tá mrzutá nálada prešla.“

Vošli sme do kabíny a odleteli preč. Nechcelo sa mi skúmať ďalšie zázraky, a tak som nastavil samo – riadiaci systém a šiel spať.

Na druhý deň prišla Lily a hneď ráno ma otravovala, ani som si nestihol namočiť pery do kávy. „Ako si sa vyspal?“ pýtala sa. Zamrmlal som. „Zasa máš tú svoju náladu? No, riaditeľ ma upozorňoval, že nebudeš príliš príjemný, ale...“ Káva mi skoro zaskočila: „Čo hovoril riaditeľ?“ „Ale...ale nič,“ snažila sa to zamiesť pod koberec. „Povedz, čo povedal,“ vstal som a položil pohár na stôl. „No ak to chceš vedieť...“ mykla plecami a sadla si, „Riaditeľ hovoril, že ťa vybral iba preto, že si dobrý vo svojej práci, ináč nevieš vôbec komunikovať s ľuďmi a strániš sa akejkoľvek spolupráce s ostatnými. Doslova. Ani ťa sem nechcel poslať.“ Celý ohromený som si sadol a nechápavo som krútil hlavou. Jasné, že hovorila pravdu, to boli presne riaditeľove rečnícke kecy. Azda mal pravdu, nebol som príliš komunikatívny, ale snažil som sa zbúrať svoje zábrany. Ale takto ma podraziť...ak by som nedosahoval takých skvelých výsledkov, vykašľal by sa na mňa. „Prepáč...“ šepľala Lily. „To...to nie je tvoja vina...idem si na chvíľu ľahnúť...“ stále som tomu nemohol uveriť. „Ale mne taký nepripadáš...väčšinou...“ zakričala na mňa Lily.

Ležal som vo svojej kabíne celý zhnusený podrazom riaditeľa. Asi by som odtiaľ nevyšiel ani do večera, keby neprišla Lily celá natešená a nezakričala: „Pod' sa pozrieť! To musíš vidieť!“

Naozaj sa mi nechcelo, ale nechal som sa prehovoriť. Ťahala ma za ruku, z čoho som nebol dvakrát nadšený, ale keď som uvidel tú krásu, akosi som aj pozabudol na hnev.

Planéta, ktorú sme objavili bola vážne obrovská. Tá malá „Žltáčka“ zo včerajška jej nesiahala ani po päty. A keďže bola tak blízko, potvrdila sa moja hypotéza, že „Žltáčka“ je naozaj iba malý mesiac tejto planéty. Bola červená ako Mars, lenže okolo pevniny sa rozprestieralo niečo ako more, tmavomodré ako obloha podvečer. Zdalo sa, že naráža na ostré červené skaly, vlny sa rozbíjali a skropili zem.

„Pošleme robota?“ spýtala sa Lily. „Radšej,“ ozval som sa. Robot potvrdil, že planéta je celkom bezpečná. Celkom. Pristál som na pevnine, ďaleko od skalísk a mora, ktoré by svojou silou mohli strhnúť modul so sebou. Chcel som vystúpiť prvý, ale Lily ma predbehla: „Môžem?“ „Mne je to jedno. Vlastne, čo sa ma pýtaš, nebolo dané, kto bude kapitán.“ Lily však otvorila dvere, prebehla sa po pevnej zemi a dodala: „A ty nemyslíš, že si sa ním už ustanovil?“ Jej slová mi začali vrtať v hlave.

Zobrali sme z tucet vzoriek pôdy a vody. Stále som nemohol uveriť, že sme našli planétu s vodou. Možno ju v budúcnosti skolonizujeme a bude to naša druhá „Zem“. Ale nikto nám už neodoprie naše prvenstvo. Lily sa vrátila do modulu a vyšla z neho so špeciálne upraveným fotoaparátom. Nuž, ani by som nepovedal, že to bol foťák, bol taký čudný, vykrútený, mali mu radšej vymyslieť inšie meno. Ona s ním pobehovala ako bláznivá baletka, iba fotila a fotila... a ja som si spomenul ako takto chodila moja sestra fotografovať les, prírodu. A potom mi hodiny ukazovala výsledky svojej práce. Mňa to vtedy nezaujímalo, staral som sa o svoje problémy... nuž kiežby som mohol byť lepším bratom.

„Tebe stále nezmizla tá hrozná nálada?“ uškerila sa Lily a sadla ku mne. Nič som jej na to nepovedal.

„Pozri, ukážem ti fotky,“ strčila mi foťák pred oči. Bolo mi zle, chcel som sa vrátiť do svojej kabíny.

„Och, joj s tebou je reč. Počuj, teba nefascinuje toto všetko navôkol? Objavili sme niečo, čo môže posunúť ľudstvo míľovými krokmi! A ty tu len tak sedíš.“ „Aj tak je možné, že toto všetko bude úplne nepoužiteľné...“ zamrmlal som. „Ty si asi večný pesimista! Povedz mi, čo ti stále je?“

„Jednoducho len nerád púšťam niekoho, komu plne nedôverujem, do svojej komfortnej zóny. Len si ťažko hľadám priateľov, dobre?“ zasyčal som nahnevane. „Do komfortnej zóny?“ vyprskla od smiechu Lily. „No dobre, tak som čudák, čo už.“ „Ale prestaň,“ povedala ešte stále sa smejúca Lily, „Veď každý sme nejaký.“ Potom zrazu zväžnela a odišla do modulu. A ja som tam ostal nechápajúc takmer ničomu.

Ostali sme na Druhej Zemi, ako sme pomenovali túto planétu, ešte zopár dní. Lily fotila každý deň a vždy mi povedala niečo o sebe, samozrejme s tým, že dodám pár informácií aj o svojej maličkosti. Čím ďalej, tým viac mi pripomínala moju sestru. Bola veselá, občas vážna, ale sebaistá a neustále niečo vymýšľala, vraj aby som sa netváril ako mlieko, čo jej skyslo a zasmradilo celý byt. No ďakujem pekne.

Nakoniec sme Druhú Zem opustili a vydali sa za ďalšími dobrodružstvami ďalej do kozmu.

Míľko sme sedeli vo svojich pohodlných sedačkách a monotónny hlásič nás navigoval vpred. Už som mal chuť siahnúť po tlačidlo automatického riadenia, keď vtom sme vbehli priamo do hrdla dimenzionálneho červa.

„A zapamätajte si... dimenzionálne červy sú ojedinelým javom v okolí našej Slnecnej sústavy. Existuje iba minimálna pravdepodobnosť, že sa s ním stretnete, ale predsa musíte byť pripravení na všetko. Ako takí skauti, len vo vesmíre. Ak do piatich minút nešťuknete spínač na rovnovážnu polohu dimenzií, je tu možnosť, že zostanete scvrknutí do dvoch či bodkovej dimenzie.“

Červy menia dimenzie, tak, tak...“ Profesor fyziky si odgrgne a hodí bielu kriedu do umývadla.

Spomienky zrejme dvojdimenziálne nebudú, pretože môj sploštený mozog zjavne stále funguje.

Zostali zo mňa len čiary, miestami akoby tekuté, rozlievajúce sa po čiernom podklade, keďže som mohol vnímať len dopredu a dozadu. V tomto momente nebola prítomná žiadna hĺbka, a keď som sa

snažil zavolať na Lily, z úst mi vychádzali len matné prúžky, čo trochu rozvírili čierno okolo mňa. Ak som pohl končatinami, nadvihlo ma a zatočila sa mi hlava, akými záhadným spôsobom som lietal ako vták v časopriestore. Mykal som sa a moja chladná hlava sa pomaly začala „oteplovať“, a teda som strácal rozvážnosť. Začal som sa krútiť, trochu som sa cítil ako papier vo vetre.

No vtom dačo zapískalo a moje vnímanie sa vrátilo do normálneho stavu.

Lily našla spínač, lenže ak som sa jej na to opýtal, rýchlo preskočila na inú tému.

„Pozri, hmlovina,“ ukázala Lily cez jedno z okien. A vážne, mala pravdu, cez okno na nás zízala majestátna hmlovina. Žiarila, takže som tušil, že niekde pri nej bude hviezda. Lily prišla k oknu a chcela ten úkaz odfoťiť. „To ideš fotiť aj trochu bezvýznamného plynu a prachu?“ čudoval som sa. „A prečo nie? Tebe sa to zdá bezvýznamné? Veď podľa mňa všetko, čo pred nami ukrýva vesmír, je veľmi dôležité. Môže nás to posunúť,“ divila sa. „Pre mňa za mňa,“ riekol som a sadol si s čerstvo uvarenou kávou za stôl. „Jasné,“ poznamenala, „už máš zasa tú mrzutú náladu. Si čistý pesimista. Potvrdené.“ „Iba stojím nohami pevne na zemi. V rámci možností,“ odvrkol som. „Ale mal by si z každej maličkosti urobiť niečo, čo ťa poteší. A nie si otravovať život.“ Už som mal toho dosť: „Daj mi pokoj. A radšej choď von, aby si mala dokonale zaostrené fotky, pani fotografka.“ A tak som sa zavrel do kabíny a premýšľal. Medziiným som začul aj buchnutie bočných dverí smerujúcich von.

V noci sa mi sníval zvláštny sen. Keď som sa zobudil, musel som sa ísť napiť, už aj tak mi bolo jasné, že nezaspím. Nalial som si čistej vody a vtom som sa tak zľakol, až mi pohár skoro vyletel z ruky. „Čo sa tak plašíš? Si normálny?“ smiala sa Lily. „A ty?“ striasol som sa, „Čo ľakáš poctivých ľudí, ty strašidlo!“ Smiala sa. Mne do smiechu dvakrát nebolo. „Čo tu vlastne robíš?“ Vzdychol som: „Ale nič, mal som zlé sny, to sa stáva.“ „Hej? A čo sa ti také snívalo?“ „Nič,“ nechcel som o tom rozprávať. „Ale povedz. Aby som vedela, či si schopný zajtra riadiť let okolo tej hviezdy. Môže to byť aj supernova.“ „Ale daj pokoj, keby to bola supernova, tak sme už dávno ta – tam.“ „Vidíš? Keď tak táram, ja to riadiť nebudem. Tak rozprávaj.“ „Máš hrozné argumenty,“ odfrkol som, ale potom som si spomenul, čo sa mi to vlastne snívalo, „Vieš...moja sestra...“ „Čo?“ šepala Lily, zrejme už vycítila z môjho hlasu katastrofu. „Moja sestra nešťastne zahynula, keď ju zrazilo auto. Raz jej mama kúpila foťák a odvtedy, čo som ju to naučil používať, neprestala držať prst na spúšti,“ trochu som sa pousmial, zavalený spomienkami, „Mala desať. Bola šikovná, tomu ver, len bola tak trochu ešte...no jednoducho malá, a keď fotila čosi, ani neviem čo, tak...“ Zmocnila sa ma strašná zúrivosť: „Vbehla na cestu a nejaký...nejaký hlupák ju zrazil. Veď bola blízko pri kraji, hádam bol slepý alebo čo? Prečo som na ňu nedával pozor, povedz prečo?“ Od zlosti som rozbil pohár o podlahu. Ozvalo sa rinčanie, črepy všade naokolo. „Je mi to ľúto,“ smutne povedala Lily a začala zbierať črepy. Chcel som jej pomôcť, ale odmietla. Tak som si sadol a premýšľal. Lily odpratala črepiny a poznamenala: „Tak to bol ten sen? To preto si večne mrzutý.“ Vtom vstala a chytila ma za plece, akoby mi rozumela. A odišla. Mne sa už zaspáť, samozrejme, nepodarilo.

Na druhý deň, hoci som sa niekoľkokrát ráno pomýlil pri výpočtoch a za svet som nemohol prísť na to, koľko je hodín, sme sa dostali cez hmlovinu a z diaľky prechádzali okolo krásnej hviezdy.

Nevyzerala ako červený obor, čiže bola ešte dosť mladá. „Ako krásne žiari,“ ohromene pískla Lily. „Poznám aj žiarivejšie veci.“ „No nehovor,“ zaujímala sa. „Najžiarivejšie sú oči. Keď sa tak rozožiaria a zaiskria, je to najsilnejšia žiara na svete aj vo vesmíre.“ „No teda! Ty si taký poetický, Danny?“ Iba som mykol plecami „A vieš čo? Danny ti nepasuje, dajme si nejaké prezývky.“

„Čo blázníš, sme malí, aby sme si vymýšľali prezývky?“ „Ale nie, vesmírny hundroš,“ smiala sa ako pobláznená. „No dovoľ, vesmírny zázrak,“ skrížil som si ruky. „Prečo vesmírny zázrak?“ prestala sa smiať. „Pretože mi pripomínaš moju sestru.“

Dochádzalo nám palivo, a tak sme zaznačili ešte zopár hviezd a planét aj našu Žltáčku a Druhú Zem. Mapa bola riadne poškrtaná, čiže bol najvyšší čas vrátiť sa späť na Zem. Domov. Obrátili sme modul na spiatočnú cestu a oddýchli si.

V noci som zasa nemohol zaspáť. Od toho času, ako som sa zdôveril Lily, ma máтали nočné mory častejšie, takže som väčšinou išiel do kabíny so stolom a nalial si čistej vody. Aj dnes som tam prišiel, lenže tentoraz tam už niekto predom mnou stačil spraviť kruh od kávy na stole. Keď prídeme naspäť, tak nás za trest za ten stôl pošlú na ďalšiu misiu. Lily tam sedela a mala celú tvár opuchnutú. „Čo sa ti stalo?“ zhrozil som sa. „Nič,“ odsekla. Ako by som sa videl v zrkadle. „No tak, povedz, čo ti je. Aj ja som sa zdôveril.“ „No a čo?“ nahnevane sa. Zdala sa mi iná. Ako vtedy pri vyhlasovaní. Zlomená a smutná. „To nie je spravodlivé. Takže...aj ty sa musíš zdôveriť.“ „Ty mi tu niečo hovoríš o spravodlivosti. Spravodlivosť nie je.“

„Nechápem ťa,“ povedal som. „Ani ja seba,“ húkla. „Tak ja idem,“ zvolil som inú metódu. „Nie počkaj,“ zvolala. Zabrало to. „Takže aký máš problém?“ „Jednoducho, mám svoje nálady, takže...chápeš?“ „Nie.“ Hovoril som pravdu. Nechápal som. „Dobre. Občas ma prepadnú návaly paniky. Preto v noci často chodím sem premýšľať. A piť kávu.“ „Aha,“ porozumel som. Ja zadubenec. „No ani neviem, prečo ma riaditeľ vybral. Ľudia mi veľmi nerozumejú. Možno preto, lebo som príliš citlivá. Alebo som čudáčka, priznávam.“ „Ty nie si čudná.“ Na moje slová obrátila hlavu. „Vzdychla si. „Vážne si to myslíš, vesmírny hundroš?“ „Čestné vesmírne, vesmírny zázrak.“ „Už mám tej „vesmírnosti“ dosť,“ smiala sa. Stále a stále. Kiežby celú noc.

Bol čas, aby som prebral riadenie modulu, pretože systém sám nevie pristávať. Na tom by mali dosť popracovať. Prebiehalo to normálne. Odpojenie riadenia od systému, nájdenie ovládača, vypadnutie ovládača z ruky, chytenie ovládača a riadenie, riadenie, riadenie. „Na čo sa najviac tešíš doma?“ opýtala sa Lily. Práve som chcel odpovedať, keď skríkla: „Pozor, kométa!“

A diali sa veci. Nechápem, čo to tam robilo, veď naša misia bola prepočítaná do detailu. Nemala nastať žiadna nebezpečná situácia. Tak čo tu potom robí KOMÉTA? Snažil som sa jej vyhnúť. Vesmírny zázrak je mi svedkom, ako len veľmi som sa snažil. Ale nič sa nedalo robiť. Posledné, čo som videl, boli bláznivo blikajúce červené kontrolky.

Bol zázrak, že som vôbec prežil. Kométa sa niekam podela a náš modul stále fungoval, hoci len tak-tak. Bol som celý zakrvácaný, nemohol som ani vstať. A predsa som sa o to pokúsil. Ledva som sa zdvihol. Zabolelo ma v hrudi, na konci hrudného koša som mal riadnu ranu. Hľadal som kus látky, ale nakoniec som dal dole špeciálne tričko a obviazal si ranu. Dlho to asi nevydrží, ale musím sa nejako dostať na Zem.

Lily. Kde je Lily? Prečo som na ňu zabudol? Nesmie to dopadnúť ako s mojou sestrou. Stále mi chýba a ja už zlyhať nesmiem. Našiel som ju na zemi v riadiacej miestnosti. Bola v bezvedomí. Nevedel som, čo mám robiť. Nahrabal som v skrinke príručku prvej pomoci a snažil som sa jej pomôcť. Ale pomôže niečo také vo vesmíre? Pomohlo. Dýchala a na chvíľu otvorila oči. „Nehýb sa!“ rozkázal som ako pravý kapitán. V čom všetkom mala ešte pravdu?

V posledných chvíľach som sa skontaktoval s vežou na Zemi. Zabudol som, čo hovorili aj to, čo som hovoril ja. Pamätám si veľkú rýchlosť. Potom len obrovskú tmú. Iba tmú.

„Prebúdz sa?“ ktosi sa pýtal. Otvoril som oči a hlava ma tak rozbolela, že takú bolesť si ani nepamätám. „Prebudil sa!“ zajasala staršia pani sediaci vedľa mňa. „Mama?“ ozval som sa chrapľavým hlasom. „Áno, moje srdiečko?“ s plačom sa opýtala moja mama. Mama. Mama! Konečne niekto blízky, kto ma pochopí. Takže to dopadlo dobre. Celá moja cesta planétami, hviezdami, vesmírom...počkať. Vesmírom. Vesmírny hundroš. Pomaly mi to všetko začalo do seba zapadať ako skladačka. Vesmírny zázrak.

„Kde je Lily?“ riekol som a sadol si. „Myslíš to dievča, čo bolo s tebou vo vesmíre? Leží vedľa a pýtala sa na teba,“ odpovedala mama.

Zdvihol som sa a zbolelo ma nižšie hrudi. Ale kašľal som na to hadičky – nehadičky, trhám. Mama mi prikazovala, nech si zasa ľahnem, že čo to vyvádzam. Ale ja idem po svoju druhú sestru.

Ležala tam a dívala sa na správy. Počul som, ako hovoria o nás, o našej misii, dokonca sa tam objavil aj riaditeľ. „Pozeráš správy? Hovoria o Žltáčke?“

„Danny!“ šťastne skríkla Lily. „Aký Danny? Nijakého tu nevidím,“ obzeral som sa za seba a tváril sa, že nerozumiem. „Tak ti je už lepšie?“ pýtala sa. „S kým to hovorí?“ prihovoril som sa nejakej panej, čo prechádzala okolo a pozrela na mňa ako na hľadaného zo psychiatrického ústavu. „Ty si ale číslo, vesmírny hundroš. Alebo radšej vesmírny blázon? To sa na teba teraz podobá,“ smiala sa. „Presne tak, ty môj vesmírny zázrak,“ uklonil som sa jej a spravil piruetu.